

El lloc de Lleida a Catalunya

En aquesta trobada anual, ja tradicional, amb el Col·legi de Periodistes, vull manifestar, abans que altra cosa, el meu agraïment al suport ciutadà al projecte de ciutat que lleidatanes i lleidatans ens van atorgar en les passades eleccions municipals. Elles i ells faran possible la seva realització.

Avui els hi vull exposar com veig el lloc que Lleida ha d'ocupar a Catalunya. Com des de la formulació d'un model determinat de ciutat estem contribuint a la construcció de Catalunya, que posa de manifest el nostre compromís de govern en la realització de polítiques urbanístiques de creixement harmònic dels barris, de cohesió social, i de promoció econòmica mitjançant el coneixement i la formació.

Volem que aquest projecte sigui fet seu per tota la ciutadania. Perquè es tracta d'un projecte de ciutat que ofereix l'oportunitat de donar un salt històric, el resultat del qual ha de ser situar Lleida com a segona capital de Catalunya, de forma destacada. Una ciutat encara més dinàmica, més oberta, capaç de liderar una comunitat de municipis, tot respectant la seva independència, per donar millors comunicacions i serveis, que donarà un major pes específic al nostre territori en el conjunt de Catalunya.

En el transcurs de la nostra història, Lleida ha tingut una rellevància variable en el conjunt de Catalunya; des de la puixança dels segles XIII i XIV, quan es construeix la Catedral i es crea l'Estudi General de Lleida, uns temps en que Lleida era al centre de la Corona d'Aragó; perdent, en segles posteriors, la capitalitat efectiva de la Terra Ferma, tancada en les seves muralles i, en bona mida, aïllada fins i tot del seu entorn immediat; fins a la represa de la segona meitat del segle XIX, en que comença un nou període de canvi, quan Lleida trenca els antics límits, s'eixampla i s'obre a l'exterior.

És, justament, en aquesta darrera etapa del segle XIX quan Lleida, de la mà dels alcaldes liberals, encapçalats per Manel Fuster Arnaldo, de qui l'any vinent celebrarem el 150è aniversari de l'inici del seu mandat com alcalde, experimenta la primera gran transformació de l'era contemporània. A partir d'aquest moment, sense deixar de ser un centre agrícola molt rellevant a Catalunya, comença una altra relació amb els factors geogràfics i econòmics que han determinat, històricament, el seu lloc dins de Catalunya.

Aquests factors són, en primer lloc, **la localització geogràfica de Lleida en una cruïlla de camins**. Quan Lleida ha estat oberta a l'exterior, aquest fet ha procurat la riquesa de la ciutat, principalment a través del comerç, i també la riquesa cultural, com va ser el cas de la projecció de l'Estudi General de Lleida, fins al començament del seu llarg esmorteïment. Quan va ser suprimit, a començaments de segle XVIII, no era sinó una pàl·lid reflex del que havia estat.

Un segon factor és **l'aigua**. Els rius de Lleida i els canals que amplien la seva distribució, constitueixen la xarxa de rec que alimenta i dona vida al nostre territori. Des

de la creació sarraïna de la sèquia de Pinyana i la de Fontanet, fins als gran canals de rec, el d'Aragó i Catalunya, i el d'Urgell, l'ampliació de les zones regades ha estat, sempre, un factor determinant que ha impulsat el creixement i la riquesa dels municipis de la gran plana agrícola de Lleida, la més gran de Catalunya. No sols per a l'agricultura, sinó també per al creixement urbà de les ciutats, i per a la indústria.

El tercer factor a remarcar és, precisament, la centralitat de Lleida en aquesta gran plana, l'anomenat Pla de Lleida, que ha estat, gràcies a l'aigua, el gran rebost alimentari de Catalunya, i que ho vol continuar sent. I, també, el fet de **la gran extensió del nostre terme municipal** que permet la implantació de qualsevol tipus d'activitat, sense haver de patir per les limitacions d'espai que tenen altres Capitals, com la mateixa Barcelona, de Catalunya.

Dels factors anteriors se'n deriva de manera obvia un quart factor: el **comerç de productes agrícoles, i ramaders, com a base de la riquesa terciària**. Es tracta d'un factor que, ben aprofitat, pot promoure el creixement de Lleida, però que en ocasions d'un aprofitament limitat, ha generat períodes de baix creixement econòmic.

I una cinquena conseqüència d'aquests factors determinants és **la creació d'indústries alimentàries** i, també, d'altres indústries, com la tèxtil, dependents de la força motriu hidràulica.

Aquests factors enquadren les possibilitats de creixement de la ciutat, però el creixement de la ciutat depèn també de l'empenta dels seus ciutadans, per fer-la anar més lluny. Un bon exemple és el canvi que experimentà Lleida en el transcurs dels darrers quaranta anys de segle XIX, al que m'acabo de referir, quan **Lleida deixa, progressivament, de ser una ciutat eminentment pagesa per esdevenir una capital urbana. "Lleida era una horta, un pont i un castell" deia en Josep Serra Ràfols, referint-se a la història antiga de la ciutat**. Avui, Lleida, i el seu entorn territorial, viu una transformació estructural que té moltes similituds amb les que la ciutat està experimentant en el present. El període que va de 1850 fins a finals de segle XIX s'assembla molt al de la Lleida del període democràtic actual, iniciat amb l'alcalde Siurana.

En efecte, en temps de l'Alcalde Fuster Lleida enderroca les muralles que limitaven el seu creixement urbà. En els darrers anys, Lleida ha superat la via del tren, amb un gran tram de via coberta al seu pas per la zona urbana. Lleida també ha saltat el riu, amb passarel·les i ponts, l'últim dels quals és en construcció.

En temps de l'alcalde Fuster, Lleida fa el primer Pla d'Urbanisme i projecta l'eixample de la ciutat en forma de ronda a l'entorn del turó de la Seu. En els temps actuals, el Pla d'Urbanisme vigent, els nous eixos urbans de comunicació interior, i els nous eixamples als barris, fan créixer la ciutat.

En temps de l'alcalde Fuster es creen els Camps Elisis. Ara hem ampliat i renovat els Campos, disposem del gran Parc del Riu i estem fent el Jardí Botànic, a més de seguir millorant la Mitjana i els Aiguamolls de Rufeà, per citar únicament alguns dels més significats espais de natura i de lleure.

En temps de l'alcalde, Fuster es construeix un gran equipament ciutadà, la Casa de Maternitat, avui Biblioteca Pública. Ara disposem de l'Auditori Enric Granados, de l'antic Escorxador remodelat en centre de cultura i teatre, del Museu de Lleida, i estem construint La Llotja.

En temps de l'alcalde Fuster, arriba a Lleida el ferrocarril, en una estació situada fora de les muralles, encara no enderrocades. Avui gaudim de la línia ferroviària d'alta velocitat, d'un transport interurbà integrat, i aviat disposarem de línies aèries des de l'aeroport de Lleida-Alguaire.

En temps de l'alcalde Fuster el Canal d'Urgell va revolucionar –la primera revolució– l'agricultura i l'economia de les terres de Lleida. La segona revolució, la de la fruita, vindria 100 anys més tard. La tercera serà protagonitzada pel nou Canal Segarra-Garrigues.

I en el món del treball, si el 1852 Ramon Castejon havia creat a Lleida una Societat de Socors Mutus, primera organització sindical; i als anys 70 del mateix segle existia a Lleida una secció de la Federació de la Región Espanyola, adscrita a la Primera Internacional, formada per representants dels diferents oficis existents a la ciutat; avui, plenament consolidat el sindicalisme a casa nostra, el Pacte Social per a la Ciutadania, establert entre centrals sindicals i Ajuntament, suposa un avenç en la participació del món del treball en la definició de les prioritats de la política municipal, amb la finalitat d'ampliar el salari social que aporten als treballadors els serveis públics municipals.

Similituds, doncs, significatives en la trama urbana de la ciutat; en la creació d'equipaments públics, des dels quals oferir els serveis més necessaris en cada moment; en les comunicacions entre municipis; i en l'aprofitament de l'aigua que, avui molt més que en temps d'en Fuster, es una qüestió vital per a Lleida.

Tot això ens porta a pensar que si en aquells temps Lleida va fer un gran salt cap a endavant, avui està en condicions objectives de realitzar un altre de més important; i que si en aquell temps Lleida va començar a recuperar un lloc destacat a Catalunya, després de segles de relatiu aïllament, ara Lleida es troba en condicions de trobar un lloc preeminent entre les ciutats del nostre país.

El model de ciutat

La ciutat, és clar, es fa per a les persones. Cada ciutat te el seu propi model determinat, com ja he dit, per factors geogràfics i històrics, però també, i crec que fonamentalment, per la voluntat de ciutadanes i ciutadans. El model de ciutat per a Lleida que estem construint te dos eixos vertebradors:

Fer una ciutat que tingui cura del benestar ciutadà i que ofereixi oportunitats de futur.

El benestar de les persones es reconeix en que puguin disposar dels mitjans de vida adients i dels serveis públics necessaris, amb el major nivell de qualitat possible, segons la riquesa generada i, conseqüentment, la major o menor presència en la vida ciutadana de les administracions públiques prestadores dels serveis, especialment l'ajuntament.

Facilitar l'accés a una vivenda digna és una de les prioritats del nostre model de ciutat. En uns moments com els actuals en els que es produeix una forta desacceleració del sector de la construcció, la promoció de vivendes de protecció oficial, amb prop de sis-centes en construcció, atén una doble finalitat: proporcionar habitatge, de cost o renda moderats, a qui el precisa i mantenir l'activitat del sector, limitant l'increment de l'atur dels treballadors d'aquest sector.

L'atenció social a les persones de totes les edats, facilitant els serveis personals que precisen és una altra de les nostres prioritats. Des de les escoles bressol, de les arribarem en tres anys als 900 inscrits, Lleida ostenta el lideratge a Catalunya en relació a la població, i que s'ampliaran amb quatre nous centres; passant pels programes d'atenció als joves (amb la participació, l'any 2007, de 1207 en diferents activitats) i les famílies amb problemàtiques diverses; fins a l'atenció a la gent gran, que creix any rere any (amb 12.317 participants en activitats diverses l'any passat)

I, és clar, la dotació de nous equipaments, com la Llar de Jubilats del Pilar o les tres noves i els dos centres de dia que es construiran en aquest mandat; són milers les lleidatanes i els lleidatans que reben el suport addicional que necessiten.

El bon nivell de civisme que tenen els nostres conciutadans, està reforçat, d'una banda per la **Guàrdia Urbana de barri**, i d'altra part per l'aplicació de **l'Ordenança Municipal de Civisme i Convivència** que, en els primers mesos de la seva aplicació s'ha centrat en combatre el consum en la via pública d'estupefaents i alcohol, i en les molèsties per sorolls produïdes al veïnat. **L'increment dels efectius de la Policia Local** ha millorat el nivell de seguretat ciutadana.

Una ciutat neta, també és un signe clar de civisme. La col·laboració ciutadana és determinant en aconseguir-ho. Encara més, una ciutat com la nostra que planteja com un dels seus recursos més importants l'atracció a Lleida de persones que ens visitin, per negocis, turisme, comerç o lleure; ha de ser una ciutat necessàriament neta. Per això hem ampliat substancialment la despesa municipal dedicada al manteniment de la neteja de la via pública. Per això estem treballant amb equipaments innovadors com la dotació de contenidors soterrats que, aquests dies, s'estan instal·lant.

Una pràctica estesa d'activitats culturals i esportives suposa la clara manifestació d'un benestar ciutadà de bon nivell. La cultura, entesa també com una font de coneixement, ha estat protagonista de l'any 2007 amb la capitalitat de la cultura catalana de Lleida. la Llotja, en la seva funció de teatre, serà un nou equipament cultural d'alt nivell de la nostra ciutat on poder representar arts escèniques i musicals da gran format. Enguany Lleida és també una Ciutat Europea de l'Esport. De l'esport de base i de l'esport de competició. De l'esport, en definitiva, que genera civisme, cohesió social i salut a tots els que ho practiquen.

Ciutadanes i ciutadans precisen, també, d'**espais de convivència** on poder lligar aquesta cohesió social que persegüim. Espais com els nostres Camps Elisis; com les moltes places, grans i petites, proveïdes de jocs infantils, on esbargar la canalla i fer petar la xerrada; com el jardí Botànic en construcció; com la nova plaça de Ricard Viñes; o com el futur Parc a realitzar a sobre del cobriment de la via del ferrocarril.

Sense oblidar la **remodelació de les Basses**, l'altre gran parc de Lleida, que amb les aportacions ciutadanes realitzades mitjançant la participació popular, es convertiran en una gran espai de lleure i convivència. En definitiva, **Espais a l'aire lliure, a l'estil mediterrani**.

Ara be, per tal que el benestar aconseguit, i el que encara volem aconseguir, sigui sostenible en el temps **cal promoure en la ciutat aquelles oportunitats que assegurin una ocupació de qualitat**, la base sobre la qual podrem elevar, substancialment, el nivell de benestar de lleidatanes i lleidatans. Una ocupació de qualitat que depèn, de manera directa, de la formació dels treballadors.

Ja he fet referència a l'impuls donat a Lleida a **les escoles bressol**. Enteses, com ho fem nosaltres com una fase educativa molt important en la qual l'infant adquireix una formació que, més endavant, es descobrirà com una base sòlida en l'adquisició de nous coneixements i habilitats. També fruit de la mateixa manera de pensar i fer escola, és la que realitzen **les escoles artístiques municipals de Lleida, en plàstica, música i teatre**, que nosaltres considerem unes escoles molt important de formació de futurs professionals que puguin accedir a ocupacions de qualitat.

Volem, igualment, que dels **cicles formatius professionals** surtin titulats en condicions d'accedir a una bona ocupació. L'anomenada popularment FP està guanyat prestigi, ràpidament, com a alternativa als estudis de batxillerat. Està creixent el nombre d'estudiants de FP mentre que està baixant els de batxillerat.

La fira F&T, en les dues edicions fetes fins ara, ha posat de manifest l'interès dels joves per aquests ensenyaments, en rebre més informació i en poder viure de prop els tipus de feina als que poden accedir un cop superats els seus estudis, sense, però, tancar-se cap porta d'accés a la universitat.

Durant molts anys Lleida va haver de viure sense disposar d'una universitat. La recuperació dels ensenyaments universitaris és, per tant, un fet cabdal en el creixement de Lleida, de la seva economia, de la seva cultura i del seu benestar. **Els estudis universitaris aixequen el llistó d'una ciutat universitària com Lleida**.

Les noves titulacions aconseguides en els darrers cinc anys, Arquitectura Tècnica, Biotecnologia, Nutrició Humana i Dietètica, i Ciència i Salut Animals; després de batallar de forma unida tota la societat lleidatana, són noves oportunitats per als nostres universitaris i per al desenvolupament de tota la societat. **No ens hem d'aturar en aquestes fites aconseguides, la UdL ha d'anar encara més lluny, i més amunt. Hi ho aconseguirà perquè ens te a tots al seu darrera**.

També són oportunitats els **vivers d'empreses, com el de Gardeny**, per als qui volen crear la seva pròpia empresa, especialment si vol fer-la competir en el món de la tecnologia.

Per tal de potenciar la ocupació de qualitat i la emprenedoria, seria bo anar més enllà de la coordinació i integrar en una sola totes les eines que al respecte tenen l'administració

municipal, la Diputació, la cambra de Comerç, així com altres entitats privades que es vulguin afegir.

També generen oportunitats les activitats del **Parc Científic i Tecnològic Agroalimentari de Lleida**, també a Gardeny que promou una estreta col·laboració entre Universitat i empreses, de la qual surtin noves idees, nous projectes i, per tant, noves oportunitat.

El Centre de Produccions Audiovisuals, situat a prop del castell dels Templers, serà una nova font d'oportunitats en un àmbit de gran creixement que demana professionals ben preparats, des la FP fins a la Universitat.

Aquests, i altres equipaments, com la mateixa Llotja, són a la base de les noves oportunitats que Lleida ofereix a les joves generacions, i que, al meu entendre, contribuiran de manera clara a elevar el nivell de les ocupacions a Lleida, assegurant el manteniment i el creixement del nostre benestar ciutadà.

Els reptes de futur

Per mantenir, i fer créixer, el nivell de vida dels ciutadans de Lleida hem de tenir en compte els diferents reptes, uns més conjunturals altres més estructurals, que hem d'acarar. Plantegem set grans reptes que Lleida te plantejats. El primer, i més immediat, és sens dubte la **desacceleració que està travessant el sector de la construcció**, com sabeu un dels més importants per a l'economia lleidatana. Es tracta d'un problema no generat a Lleida sinó vingut de fora al qual, però, hem de donar resposta les administracions i el mateix sector. Es de l'Ajuntament podem contribuir amb la promoció d'habitatges i amb la realització de més obra pública.

Habitatges de protecció oficial, als qual ja he fet referència, que atenen una demanda social, modesta però permanent. Cal tenir en compte que dels habitatges de nova construcció previstos per als propers cinc anys, vora 6.000 seran de protecció oficial; dels quals entre 2.900 i 4.300, segons les densitats d'edificació que s'acordin, seran de promoció privada i 1700 de promoció pública. D'altra banda són nombroses les **obres públiques** que es realitzen a Lleida per part de la Paeria o d'altres administracions públiques, entre les quals la recentment inaugurada del Servei d'Urgències de l'Hospital Arnau de Vilanova. Les inversions municipals directes creixeran, enguany, un 18% sobre les efectuades l'any passat. I el conjunt d'inversions externes al pressupost previstes és de l'ordre dels 145 milions d'euros.

En perspectiva hi ha una gran operació urbanística a la ciutat, amb el projecte de **convertir el tram de l'antiga carretera N-II en un bulevard totalment urbà**. Es tracta dels anomenats polígons sud 8 i sud 9, i sud 23 que preveuen una **construcció de 2.500 habitatges, dels quals el 50% hauran de ser, necessàriament, de protecció oficial**, com a Àrea Residencial Estratègica; i permetrà altres usos com el comercial i **l'ampliació de l'espai de Fira de Lleida en 119.000 m2, més 65.000 m2 per aparcament**. En qualsevol cas, és voluntat de l'Ajuntament intensificar el diàleg amb el sector per tal de facilitar l'aterratge més suau possible, a l'espera d'una represa de la seva activitat.

Un segon repte, relacionat amb l'anterior i fruit, com aquell, d'una conjuntura global desfavorable, és la seva **possible incidència en l'activitat comercial**, una activitat tant important a Lleida. L'alternativa està en la captació de nous clients per al nostre comerç, incrementant l'atracció de Lleida en la realització d'activitats com congressos, fires i turisme.

Per ajudar el comerç, la Paeria promou aquesta atractivitat en quatre fronts diferents però vinculats per aquest objectiu comú:

En primer lloc cal recordar que Lleida va acollir **l'any passat 280 activitats** entre reunions professionals, de negocis i congressos acadèmics. Amb la construcció de la Llotja podrem ampliar l'atractivitat de Lleida i assegurar, d'aquesta manera, seguir sent la segona ciutat de Catalunya en el nombre de realitzacions d'aquest tipus.

Precisament ja s'està treballant en l'oferta de La Llotja com a centre de congressos i **abans de començar l'estiu aquest gran equipament serà presentat a Barcelona i a Madrid.**

També la Fira de Lleida, en el transcurs dels darrers quatre anys, ha incrementat molt el nombre de fires de mostres i salons, amb un increment també important del nombre d'assistents a aquestes manifestacions comercials. Les previsions de futur són força ambicioses, segons preveu el **Pla Estratègic de Fira de Lleida** que pretén arribar fins als 32 salons firals, fita que suposa la inversió en nous pavellons d'exposició, obres d'urbanització i aparcaments, en la nova superfície a la que m'acabo de referir, per un import valorat en 72 milions d'euros.

El turisme és una tercera línia d'actuació en l'atracció de visitants a Lleida. Com sabeu, **apostem pel turisme de negocis i congressos, però volem impulsar l'emergent turisme de natura i de cultura**, inclòs el gastronòmic, que avança en detriment del tradicional turisme de sol i platja. Contem amb nous centres d'atracció, com el Castell dels Templers i el Museu de Lleida; i aviat comptarem amb el Museu d'Art Contemporani de Lleida, nova casa per al Museu Morera, el Museu "Aquí Planeta Terra", el CosmoCaixa de Lleida, i el Parador de Turisme, al Roser, ell mateix una joia arquitectònica.

El nou Museu "Aquí Planeta Terra" **contribuirà de manera clara a promoure la sensibilitat ciutadana pel medi ambient.** Serà una gran aportació a la política mediambiental seguida per la Paeria, promovent activament els nostres recursos naturals de La Mitjana, del Camí del Riu, i dels Aiguamolls de Rufeà; i les activitats de l'Agenda 21 de Lleida, d'educació escolar; la col·laboració de les ecoentitats; i el compromís per a la mobilitat sostenible.

El comerç també rebrà nous impulsos amb la **construcció de nous equipaments comercials**, com els previstos en el Pla Especial de l'Estació, Vialia i els 17.000 metres quadrats per al nou Centre Comercial, que suposa una de les operacions més importants a realitzar en aquest àmbit.

El trasllat de l'estació d'autobusos al costat de l'estació de Renfe, implica la necessitat de començar a pensar, i a preveure, amb que es substituirà l'atracció comercial que aquesta estació suposa, per tal mantenir tensionat tot l'Eix Comercial; com varem

plantejar en la darrera sessió del Consell Econòmic i Social de Lleida, celebrat el dijous de la passada setmana.

En l'àmbit del comerç de les nostres produccions agrícoles i ramaderes a l'exterior, tenim en perspectiva l'ampliació de les activitats **de Mercolleida, que de ser una llotja de contractació ha de fer, juntament amb els sectors interessats, de promotora de les nostres marques agrícoles i ramaderes.**

El tercer repte és **promoure l'ocupació industrial i de serveis** com a substituïts, parcials, de la que es pugui perdre en altres sectors. Al respecte, la Paeria acaba d'aprovar un nou polígon industrial, de promoció privada, de 37 Ha. A la N-II, amb una inversió de 17 milions d'euros. També s'està preparant la creació del nou gran polígon de 500 Ha. A Torre Blanca-Quatre Pilans, que la Paeria promou juntament amb la Generalitat. Un sòl industrial que ha de tenir una important ocupació d'empreses de logística.

El quart repte, la immigració, és un altre repte de gran importància. Entenc, i m'agradaria que tothom ho entengués de la mateixa manera, **que la immigració no és un problema, és una oportunitat per a Lleida.**

Penseu que Lleida, al llarg de nostra història, sempre ha vist créixer la seva població, quan ho ha fet de manera significativa, per la via de la immigració. Sense anar tant enrere, com al segle XVI, quan Catalunya tenia un 20% de població gascona; el creixement demogràfic contemporani va estar marcat per fets com l'arribada del ferrocarril, les obres de la Canadiense i el "desarrollismo" dels anys 60 del segle passat.

Ara, una nova onada migratòria ens aporta el seu treball, i les seves cultures, i, com en les experiències anteriors, també s'integrarà, no en tinc cap dubte, sense masses inconvenients.

Les polítiques municipals d'immigració es centren, en primer lloc, en **l'acollida a la nostra ciutat dels nou vinguts**, donant-los-hi a conèixer la llengua, la ciutat, i especialment el barri en el que viuen; facilitant la informació que precisen; especialment la relativa als serveis als que poden tenir accés; i vetllant per normalitzar les seves relacions amb el veïnatge, com a pas important de la seva integració a la ciutat.

Una segona qüestió, molt important, és facilitar-los-hi la formació necessària per a que puguin **accedir a llocs de treball**. Oferir, doncs, un coneixement de la nostra llengua, i oferir cursos de formació en oficis, especialment als que es troben en situació d'atur, a través de l'IMT, per tal de promoure la igualtat d'oportunitats també per a aquests col·lectius. La nostra intenció és **ampliar, tant com convingui, aquests cursos de formació per tal que no hi hagi a Lleida cap aturat inactiu.**

Per aconseguir-ho, la Paeria llençarà, a través de l'IMT, **el programa Lleida Ocupació**, que reunirà als diferents agents polítics i socials implicats en el món del treball, Departament de Treball de la Generalitat, Ajuntament de Lleida, centrals sindicals i patronals, per tal de coordinar els tipus de treball demandat per les empreses amb el tipus de formació ocupacional que es doni a l'IMT, limitant de manera efectiva la durada dels treballadors a l'atur. En aquests moments, l'IMT te de manera permanent 300 persones rebent formació ocupacional. A partir de la posta en marxa d'aquest programa Lleida

Ocupació, es multiplicarà la seva activitat **convertint l'Institut Municipal de Treball en un Institut Municipal de l'Ocupació.**

El cinquè repte és de tipus més aviat estructural, que travessa en aquests dies un moment crític, és **el repte l'aigua**. He d'insistir en dir que l'aigua és el recurs més important pel desenvolupament de Lleida. En que el Canal Segarra-Garrigues és la infraestructura més important per a vertebrar el nostre territori. En que les prioritats del seu consum són, per aquest ordre, l'aigua per ús de boca, la d'ús agrícola i la d'ús per a la producció d'energia elèctrica i per a la indústria. I en que, en temps de sequera continuada, i també en temps de normalitat pluviomètrica, hem de ser curosos amb el seu ús, i estalviar-ne tanta com puguem.

El problema de l'aigua a Catalunya ha de tenir solucions als tres nivells en els que s'ha de plantejar: en el curt termini, en la situació de possible emergència sobre l'àrea de Barcelona; en el mig termini, en previsió d'emergències futures; i en el llarg termini, plantejant el desenvolupament del territori en l'aigua, el sòl empresarial, les comunicacions i el capital humà com a actius pel desenvolupament.

En aquests dies ja ho hem dit des de les institucions: cal la solidaritat i les solucions d'emergència, amb les restriccions que fixa la Declaració del Segre, per al problema que es pot plantejar a l'àrea de Barcelona, en el curt termini.

En el mig termini, cal anticipar inversions en infraestructures, en plantes i en interconnexió de conques i xarxes per respondre a les possibles necessitats futures, que no han de ser, només, emergències.

I per al llarg termini, però començant des d'ara mateix, cal abordar el desenvolupament del territori amb el model que es planteja en el Compromís per Lleida, fent de les inversions en infraestructures un agent actiu per la creació de riquesa i ocupació en la Catalunya interior, superant els models d'agricultura clàssica per anar cap a models industrials agroalimentaris i de serveis que requereixen no únicament aigua i territori, sinó també comunicacions i economia del coneixement.

Des de la Paeria promovem un estalvi d'aigua amb el repartiment, començant la setmana passada, d'**airejadors d'aigua** en tots els domicilis de Lleida, per disminuir-ne el consum. I ho estem fent, també, en la renovació de les canonades de distribució de l'aigua per tal d'evitar-ne pèrdues. I amb la construcció d'un terciari per regar i netejar la via pública amb aigua reciclada.

El Pacte de Pinyana va establir uns mecanisme de col·laboració en l'objectiu comú d'estalviar aigua, en base a la construcció d'infraestructures per a la distribució de l'aigua, a canvi del seu estalvi. D'aquesta manera s'ha pogut proporcionar aigua a sis municipis del Segrià que en una segona fase arribarà a un total de 16.

Ens cal un segon Pacte de Pinyana per anar estenent un tipus de política estructural e l'aigua racional, com hem defensat des del Compromís per Lleida. Crec que aquest model hauria de fer-se extensiu a tot el territori de Catalunya, a la recerca d'un veritable Pacte de l'Aigua de Catalunya. D'aquesta manera, els lleidatans tindrem més mitjans per fer efectiva la nostra solidaritat que hem manifestat sempre amb altres territoris de

Catalunya, especialment en conjuntures excepcionals, com la plantejada aquests dies en l'àrea de Barcelona.

Un sisè repte al que em volia referir és, justament, **el repte de les comunicacions**. Amb aquesta qüestió torno a l'inici de la meva intervenció. Si un factor determinant, històricament, de **Lleida** ha estat ser cruïlla de camins, **avui ha de ser un potent nucli de comunicacions**. No cal insistir en que la nostra ciutat es troba ben comunicada, per carretera i ferrocarril, però que **el nivell de comunicacions aconseguir no és suficient**, si hom considera la seva important funció en el desenvolupament econòmic en general, i en el de Lleida i el seu entorn territorial molt en particular.

Ens manca, encara, aconseguir tres eixos viaris fonamentals: **l'Eix entre Lleida i els Pirineus**; el desdoblament de l'Eix Transversal, en el qual ja s'està treballant; i l'Eix entre Lleida i Tarragona. Per ferrocarril ens interessa, prioritàriament, resoldre el **transport de rodalies de Lleida**. A continuació millorar substancialment la línia Lleida-Manresa-Barcelona. Finalment, l'anunciat nou Eix ferroviari transversal. **L'aeroport de Lleida-Alguaire**, completa la nostra xarxa de comunicacions.

Com comentava en un article aparegut en la premsa local diumenge passat, la signatura del **conveni de gestió** conjunta del futur aeroport, entre la Generalitat, els ajuntaments de Lleida, Alguaire i Torrefarrera; el Consell Comarcal, la Diputació i la Cambra de Comerç, d'una banda; i la presentació del **projecte de viabilitat** de l'aeroport; que van tenir lloc a Lleida la passada setmana, ens conviden a contemplar el futur aeroport com un fet que es farà realitat ben aviat.

Serà un aeroport regional, en el doble sentit d'atendre les necessitats de vols de passatgers i mercaderies de la nostra àrea urbana, i en el sentit de poder arribar amb els vols a una àmplia regió que inclou tot l'estat i la resta de països europeus.

El setè repte és l'educació: la Universitat i la formació professional. Lleida ha d'augmentar, sensiblement, el nombre de places per a estudiants universitaris, i el nombre de titulacions. La Universitat de Lleida té definit un Pla Estratègic en base a l'excel·lència del món agroalimentari, sense oblidar les humanitats, que són un fi en elles mateixes i un complement indispensable en tota formació tecnològica. Cal reforçar les titulacions emergents i cal una Universitat que, en el marc de Bolonya, sigui una font de docència i de recerca. No ens val, per a Lleida, el model Universitat-Acadèmia. La recerca és la font de progrés. Cal resoldre, en aquest context, l'assignatura pendent de la universitat catalana, i també de l'espanyola, que no és altre que la relació entre l'empresa i la universitat.

Finalment, ens cal reforçar la FP. La innovació en les empreses és implementada pels titulats en FP. Adaptar i integrar aquests estudis a una realitat empresarial canviant, és un repte en ell mateix.

Lleida a Catalunya

Després d'aquesta exposició el model de ciutat que estem desenvolupant per a Lleida i de les polítiques endegades per acarar els reptes, conjunturals i estructurals, que se'ns presenten, crec poder afirmar que en els moments actuals la nostra ciutat ha evolucionat

des d'una Lleida capital de província fins a una Lleida pol urbà d'una extensa àrea territorial.

Avui no hi ha cap dubte que **Lleida és una ciutat emergent de Catalunya**. Ho és, com acabem de veure, per les seves comunicacions. Ho és, també, pel seu potencial agroindustrial, que estem incrementant tecnològicament. Ho és, igualment, per ser un potent centre comercial. Ho és, per la seva atractivitat com a centre de negocis. Ho és, raó molt important, per la nostra qualitat de vida. I ho és, cal tenir-ho en compte, com alternativa a la gran congestió de l'àrea metropolitana de Barcelona.

L'àrea urbana de Lleida és, també, un territori emergent. Lleida i el nostre entorn de ciutats, tenim, de fet, una clara estructura d'àrea urbana. Així ho posen de manifest els trasllats diaris entre ciutats, en vehicles particulars, en ferrocarril i en autobusos de línia; un moviment de persones que ha aconsellat la integració de tots els transports públics de l'àrea de Lleida en una sola tarja de transport.

Amb la posta en funcionament de **l'aeroport**, també el servei de taxis serà metropolità. Precisament l'aeroport de Lleida-Alguaire, la joia de la corona de les comunicacions de l'àrea de Lleida, **serà un preminent símbol d'identitat del nostre territori.**

D'altra banda, com ens va explicar Francesc Santacana, expert en planificació estratègica, en una sessió de debat sobre l'economia lleidatana al Col·legi d'Economistes, **el futur es troba en les relacions entre les àrees urbanes d'Europa**, de manera que el que en quedi fora, te moltes possibilitats de quedar arraconat. Per aquest motiu, de la mateixa manera que els països han esdevingut petits per a la competència global, i per aquesta raó s'associen, les ciutats també hem de fer-ho, com estem fent a Lleida amb **el projecte de Comunitat de Municipis.**

Però encara hi ha més. **L'àrea urbana de Lleida constitueix un node de gran importància en l'Eix de l'Ebre que te una funció bàsica d'articulació entre Catalunya i Aragó.** Una ròtula situada entre la Barcelona metropolitana i la Saragossa macrocefala. Una ciutat, Saragossa, més propera de Lleida, en quilòmetres i en temps de desplaçament, que Barcelona, que competeix amb la capital catalana en l'atracció d'activitat econòmica. Per tant, Lleida és cabdal per poder competir en el sistema urbà de ciutats de l'Eix de l'Ebre.

Conclusió

De tot el que acabo de dir, es desprèn una conclusió: **Lleida, acompanyada de la seva àrea urbana, emergeix com una nova realitat a tenir en compte a Catalunya.** En visites a Lleida l'any passat, tant el President de la Generalitat, com el seu Vice-President, van manifestar que en el govern de Catalunya va prenent forma la importància de la Catalunya interior i la necessitat de potenciar-la amb inversions en infraestructures, amb dotacions de centres docents de formació professional, amb noves titulacions universitàries i amb el decidit suport a la nostra indústria agroalimentària i a les eines de creació científica i desenvolupament tecnològic associades.

Fa un parell de mesos, el conseller d'Economia i Finances va dir, en una sessió sobre infraestructures celebrada a la Cambra de Comerç i Indústria de Lleida va dir, de

manera rotunda, que les infraestructures són imprescindibles per a Lleida, i que Lleida és imprescindible per a Catalunya. I va afegir: **“la Catalunya que somiem, no és pot fer sense Lleida”**.

Per totes les raons exposades, no puc concloure la meva intervenció sinó amb aquesta rotunda afirmació:

Catalunya necessita a Lleida.

Moltes gràcies.

Lleida, 8 d'abril de 2008.

Àngel Ros i Domingo
Alcalde de Lleida.